Nr. 1 Lwów, w styczniu 1928. Rok V.

Adres Redakcji: Lwów, ul. Tarnowskiego 79.

Adres Administracji: Plac Cłowy L. 1.

GŁOS URZĘDNICZY

Cena 50 groszy

Organ małopolskich urzędników rachunkowo-kasowych.

Redaguje Komitet — grupa kasowa. Wychodzi raz w miesiącu. Wydaje Towarzystwo małopolskich urzędników rach.-kas.

Kierownik pisma: Stanisław Maciszewski. Nr. konta P. K. O. 141.944. Odpowiedzialny redaktor: Marceli Krajewski.

Wszystkim Czytelnikom, Członkom Towarzystwa, Przyjaciołom i Współpracownikom pisma, bratnim Organizacjom w Krakowie, Warszawie, Poznaniu, na Pomorzu i Kresach wschodnich, składa życzenia pomyślności z Nowym Rokiem!

Redakcja „Głosu Urzędniczego".

Nasz bilans.

Z bieżącym Nowym Rokiem rozpoczynamy piąty, kalendarzowy okres roczny istnienia naszego pisma. Stając na progu nowego okresu rocznego, z którym po wsze czasy przywykła ludzkość łączyć nadzieje na lepszą przyszłość i rozważać przeżyte radości i smutki okresu ubiegłego, spoglądamy w przeszłość, rozważając co przyniósł nam rok przeżyty, i czy wysiłki nasze nie poszły na marne. I jeżeli niewiele mamy powodów do radosnych wzruszeń, nie mamy też powodów do zbytniego smutku, gdyż bilans naszych zysków i strat równoważy się zupełnie mimo przykrych niespodzianek i częściowych niepowodzeń.

Już sam tylko ten jeden fakt, iż w tak trudnych warunkach wydawniczych zdołaliśmy się utrzymać, stanowi dla sprawy zysk bardzo poważny. Rok ubiegły przyniósł nam bowiem wielki uszczerbek moralny i materjalny przez rozłam w łonie naszej organizacji, grożący utratą wywalczonej pozycji urzędników rachunkowo-kasowych i załamaniem się podstaw finansowych Towarzystwa. Lecz posiew idei solidarności głoszonej od kilku lat przez nasz organ zapobiegł utracie placówki, gdyż na pomoc pospieszyły organizacje urzędników rachunkowo-kasowych, w tym właśnie roku na zasadach naszego statutu powołane do życia, przedewszystkiem z Wielkopolski i Pomorza, bardzo ofiarnie z Krakowa, a nadto luźnie lecz licznie, koledzy z Mazowsza, Polesia, Kresów wschodnich i innych ziem Polski. I gdybyśmy tylko ten jeden sukces mieli zapisać na rachunek zysków w bilansie naszej akcji, możemy z otuchą spoglądać w przyszłość, gdyż pod sztandarem haseł naszych skupia się dziś około 60% kolegów z Kas skarbowych w Polsce. To drugi i nie ostatni efekt, większy od materjalnego, który przyczynił się tylko do podtrzymania pisma, zachwianego przez ubytek prawie połowy członków. Z wdzięcznością też i otuchą możemy patrzyć na wynik organizacyjnych zabiegów naszych w roku ubiegłym, który przyniósł zjazd przewodniczących organizacji urzędników rachunkowo-kasowych w Warszawie, oraz ściślejsze porozumienie tych organizacji pod patronatem Stowarzyszenia urzędników skarbowych w Warszawie. Porozumienie to zapewniło akcji naszej w sprawie najaktualniejszej, przez utworzenie Sekcji kasowej, poparcie potężnej i wpływowej organizacji skarbowców.

Tę ostatnią zdobycz również musimy zaciągnąć po stronie zysków, gdyż niepomyślne dla rozwoju organizacji wypadki i nastrój po rozłamie, najmniej sprzyjały utrzymaniu się prestiżu Towarzystwa na tym samym poziomie.

Jeżeli tedy rezultaty akcji awansowej stanowią stratę w naszym bilansie, to nie jest ona bolesną, gdyż etaty kasowe przypadły naszym kolegom z Urzędów Skarbowych, którym przypadek wyrządzał od kilku lat krzywdę. Nie możemy wprawdzie bez zastrzeżeń godzić się na zasadę mianowań wedle listy starszeństwa z pominięciem względów na odpowiedzialne stanowiska, zwłaszcza przy mianowaniach do najwyższego osiągalnego stopnia, jednak i nie możemy zwalczać sposobu wyrównania ich pokrzywdzenia, o naprawę którego sami oddawna zabiegaliśmy.

Poważną stratę poniósł zawód kasowy przez postanowienie zmian reorganizacyjnych — chwilowo wstrzymanych — i gdyby one miały się utrzymać w tej formie, stanowiłyby najpoważniejszą pozycję strat bilansu. Istnieje jednak nadzieja zmniejszenia jej właśnie przez dodatnie wyniki zabiegów o solidarność kolegów.

Z całej Polski i przyrzeczenie S. U. S. w Warszawie opracowania memorjału w duchu postulatów urzędników rachunkowo-kasowych — zdążających do utrzymania znaczenia zawodu na tym samym poziomie.

Na ogół przeto oceniając wypadki w życiu organizacyjnem i zawodowem nie mamy powodów do zbyt pesymistycznej oceny już wydarzonych i do ponurych horoskopów na najbliższą przyszłość.

Ufni w słuszność naszej sprawy, silni solidarnością, krzepimy się otuchą, że kilkuletnia nasza praca w najbliższej przyszłości przyniesie plon, i że szczęśliwie ominiemy grożące nam niebezpieczeństwo.

Więc *Sursum Corda!*

St. M.

Uchwały kongresu

Zrzeszeń Pracowników Państwowych i Samorządowych, odbytego w Warszawie w dniach 29-go do 30-go października 1927 r.

I.

W DZIEDZINIE UPOSAŻENIOWEJ.

1. Uposażenie wszystkich osób, pozostających w publiczno-prawnym stosunku służbowym do Państwa reguluje jedna ustawa, w myśl zasady, że przy równych studjach, równych latach i równych kwalifikacjach ma być także jednakowe uposażenie. O ile uposażenie sędziów, prokuratorów, oraz osób wojskowych będzie unormowane odrębną ustawą, ma być oparte na tych samych podstawach.

2. Ma być ustanowionych 14 grup uposażenia.

3. Uposażenie ma być ustalone w stałej walucie t. j. w złotych.

W poszczególnych grupach uposażenia mają być ustanowione szczeble, które osiągać się będzie w sposób dotychczasowy. Uposażenia poszczególnych grup i szczebli mają być w ten sposób przeliczone na złote, że dotychczasową ilość punktów łącznie z dodatkiem regulacyjnym mnoży się przez mnożną w wysokości odpowiadającej wskaźnikowi drożyźnianemu, ustalonemu przez komisję statystyczną, t. j. 57 gr. za punkt.

Zarazem zastrzega się, by ustalone w ten sposób uposażenie w miarę poprawy sytuacji gospodarczej państwa ulegało stopniowemu zwiększeniu, aż do takiej wysokości, którаby zabezpieczała pracownikom byt i odpowiadała godności ich stanu.

4. Dodatek ekonomiczny ma być nadal utrzymany z tem, że winien on być przeliczony w sposób powyżej wyszczególniony t. j. 44 punkty po 57 gr. Dodatek ten przysługuje dla każdego członka rodziny bez ograniczenia ilości członków rodziny, według dotychczasowych norm.

5. Należy przyznać dodatek kresowy w wysokości 40% pobieranego uposażenia, dodatek stołeczny w wysokości 30%, oraz dodatki wielkomiejskie i w miejscowościach przemysłowych, górniczych wreszcie w zdrojowiskach na czas sezonu w wysokości od 10 do 20%.

7. Żądając wprowadzenia automatycznego awansu w myśl rezolucji dotyczącej zmiany ustawy o państwowej służbie cywilnej Kongres wyraża postulat, by pracownicy państwowi otrzymywali wyższe szczeble w posiadanej grupie według norm dotychczasowej ustawy.

7. W razie zamianowania do wyższego stopnia służbowego funkcjonarjusza, który ze względu na posiadany szczebel, posiadał przed nominacją płacę zasadniczą, równającą się co do wysokości płacy nowego, wyższego stopnia, lub płacę wyższą od tego nowego stopnia, otrzymuje ten funkcjonarjusz płacę tego szczebla w wyższym stopniu, który jest wyższy od płacy ostatnio przez zamianowanego pobieranej.

Funkcjonarjuszowi mianowanemu do wyższego stopnia, zalicza się do osiągnięcia najbliższego szczebla w tym nowym stopniu ten czas ułamkowy służby, który mianowany funkcjonarjusz wysłużył do automatycznego osiągnięcia należnego, wyższego szczebla w poprzednim niższym stopniu przed nominacją, nawet w tym wypadku, gdyby w poprzednim niższym stopniu nie był przewidziany wyższy szczebel.

8. Czas urlopów bezpłatnych dla celów naukowych pozostających w związku ze służbą, podlega również zaliczeniu przy posuwaniu się w szczeblach.

9. W razie sprawowania przez funkcjonarjusza na zarządzenie przełożonej władzy (art. 27 ustawy o państwowej służbie cywilnej z dn. 17. II. 1922 r.) czynności poza godzinami służbowemi, należy się funkcjonarjuszowi za każdą godzinę nadobowiązkowej służby ta część płacy zasadniczej, jaka przypada danemu funkcjonarjuszowi za godzinę obowiązkową, bez dodatku na mieszkanie.

10. Należy przyznać dodatki na mieszkania. Wysokość tych dodatków winna być unormowana według pełnych stawek komornego, wziętych za podstawę wymiaru dotychczasowego dodatku dla b. dzielnicy austrjackiej, unormowanych ustawą o ochronie lokatorów, z tem, iż dla I do IV stopnia służbowego bierze się za podstawę wartość mieszkań 6-cio pokojowych, dla V do VIII stopnia służbowego wartość 5-ro pokojowych, dla IX do XIII stopnia służbowego — wartość 3-ch pokojowych, wreszcie dla dalszych niższych grup wartość mieszkań 2-pokojowych.

Nadto dodatek na mieszkanie winien być podzielony na 5 klas, jednakowoż nietylko według ilości mieszkańców, lecz także z uwzględnieniem stosunków drożyźnianych i mieszkaniowych. Zaliczenie to uskutecznia Rada Ministrów.

Kwestja dodatku mieszkaniowego dla funkcjonarjuszów wojew. Śląskiego płatnych ze skarbu państwa winna być unormowana analogicznie jak dla funkcjonarjuszów płatnych ze skarbu Śląskiego.

11. Należy przyznać dodatek za kierownictwo funkcjonarjuszom, zajmującym chociażby czasowo kierownicze stanowiska.

12. Konsekwentnie z żądaniem wprowadzenia czasowego automatycznego awansu Kongres domaga się bezwarunkowo także jednorazowego nowego zaszeregowania, z uwzględnieniem całej ilości lat służby tak polskiej, jak i już zaliczonej do wysługi lat.

13. Kredyty na pomoc lekarską winne być w ten sposób otwierane, by zabezpieczały pracownikom możność natychmiastowego otrzymania ich należytości.

Leczenie klimatyczne ma być na każdy rok kalendarzowy zabezpieczone. Wogóle sprawa pomocy lekarskiej ma być w ten sposób regulowaną, by zabezpieczała pracownikom pełną, skuteczną i należytą pomoc lekarską.

14. Należy uwolnić dzieci funkcjonarjuszów od wszelkich opłat w państwowych zakładach naukowych, oraz zwracać według dotychczasowych norm opłatę w prywatnych uczelniach.

15. Pobierany specjalnie tylko w b. zaborze pruskiem 3% dodatek komunalny do podatku dochodowego ma być zaniechany.

16. Inne postanowienia dotychczasowej ustawy uposażeniowej, które nie są sprzeczne z powyższemi zasadami, mają być nadal w całej pełni utrzymane, względnie w nowej, wyjść mającej, ustawie wprowadzone.

17. Projekt rządowy, dotyczący spraw uposażeniowych, ma być przed zadecydowaniem dany do oświadczenia się ogólnemu Zrzeszeniu Związków i Stowarzyszeń Funkcjonarjuszów Państwowych i Samorządowych Rzeczypospolitej Polskiej.

Towarzystwo Małopolskich urzędników rachunkowo-kasowych we Lwowie.

Zmiany reorganizacyjne w stosunku służbowym Kas Skarbowych, ustanowione rozporządzeniem p. Ministra Skarbu z 20. czerwca 1927, Dz. U. P. Nr. 166.

Memorjał

przedłożony Centralnemu Zarządowi Stowarzyszenia Urzędników Skarbowych Rzplitej Polskiej w Warszawie.

Na podstawie uchwały Nadzwyczajnego W. Zgromadzenia członków Towarzystwa małopolskich Urzędników rach. kasowych z okręgu Izby Skarbowej lwowskiej z dnia 9 października 1927, oraz uchwały plenum Centr. Zarządu S. U. S. z 28 paźdz. 1927 w Warszawie, przedkłada Zarząd podpisanej organizacji zawodowej memorjał w sprawie zmian reorganizacyjnych, postanowionych rozporządzeniem P. Ministra Skarbu z 20. czerwca 1927 Dz. U. P. Nr. 66 zprośbą o poddanie go rozpatrzeniu Sekcji Kasowej S. U. S. oraz o podjęcie usiłowań w kierunku uchylenia, względnie złagodzenia tych postanowień powyższego rozporządzenia, które zmieniając charakter samoistnych dotąd Kas skarbowych na podwładne urzędy wykonawcze i określając stopień zależności służbowej urzędników kasowych, z powodu daleko posuniętych ograniczeń kompetencji bezpośredniego zwierzchnictwa kas skarbowych, oraz zbyt rozszerzonych uprawnień nadzoru, wyrządzić mogą szkodę interesowi służby kasowej, samym zaś urzędnikom kasowym krzywdę moralną i materjalną.

Rozporządzenie P. Ministra Skarbu z 20. VI. 1927 Dz. U. P. Nr. 66 rozszerzając zakres działania Kas skarbowych, przez nałożenie na nie obowiązku prowadzenia ksiąg bierczych i egzekucji, zwiększa odpowiedzialność bezpośrednio odpowiedzialnego zwierzchnictwa, z równoczesnem uszczupleniem jego znaczenia przez następujące postanowienia:

a) uzależnienie rozkazodawstwa sprawowanego dotąd przez naczelnika kasy od porozumienia i zgody księgowego (§ 76).

b) powołanie nowego czynnika nadzoru, w osobie naczelnika urzędu, któremu w myśl tegoż zarządzenia, kasa skarbowa nie podlega (§ 74) i przyznanie temuż w zakresie niektórych czynności praw bezpośredniego zwierzchnika (§ 88) oraz ogólnego nadzoru nad sprawami wewnętrznego kierownictwa kasy skarbowej, których załatwianie określone jest obowiązkami naczelnika kasy (czuwanie nad przestrzeganiem godzin urzędowych, nad prawidłowem i szybkiem załatwianiem stron, zachowaniem się personelu w biurze i t. p.)

c) poddanie pod nadzór osobisty personelu kasowego co do zachowania się w biurze i poza biurem (§ 90).

d) udzielenie prawa interwencji czynnikowi nadzorczemu, w razie zażaleń publiczności na nieprawidłowe działanie kasy (§ 90).

e) przyznanie temuż prawa wydawania opinji swojej w opisaniach kwalifikacyjnych urzędników kasy, nie wyłączając naczelnika Kasy i księgowego (§ 91 ust. 1).

f) nałożenie obowiązku na organ nadzorczy, przeprowadzania samodzielnie niespodziewanych rewizji kasy w wypadkach uzasadnionych podejrzeń o nadużycia w kasie (§ 91).

Na podstawie opinji zawodowych urzędników rach. kasowych opartej na wieloletniem doświadczeniu służbowem, podporządkowanie kas skarbowym w duchu tych postanowień, oddaje faktyczne zwierzchnictwo kasy skarbowej w ręce naczelnika odrębnego urzędu skarbowego, wyrządzając urzędnikom zawodowym krzywdę moralną, odmawia bowiem im kwalifikacji do samoistnego kierowania agendami urzędu, w którym nabyli praktykę od chwili wstąpienia na służbę państwową, a nadto podaje w wątpliwość ich wartość moralną, co do zaufania, zamykając w zawodzie urzędnika kasowego dostęp temuż urzędnikowi w najwyższym nawet w tym zawodzie stopniu do samodzielnego stanowiska, jakiem w pewnym zakresie winno być stanowisko naczelne odrębnej jednostki administracyjnej.

Zważywszy, że tak prowadzenie ksiąg bierczych, jak i agend egzekucyjnych, są czynnościami wchodzącymi w zakres uzdolnienia urzędników rach. kasowych i ich wyszkolenia zawodowego, oraz, że nie wymagają one surowszego nadzoru, jak inne niemniej ważne agendy kasowe, które podlegają tylko nadzorowi Wydziału III Izby Skarbowej i Izby Kontroli Państwa, wprowadzenie czynnika nadzorczego o charakterze administracyjnym, z równoczesnem obniżeniem powagi, znaczenia i pozycji hierarchicznej tak instytucji kas skarbowych, jak i ich faktycznego zwierzchnictwa, odczuwa ogół urzędników rach. kasowych zajętych w kasach skarbowych, jako obniżenie znaczenia zawodu urzędników kasowych, osobiście zaś jako nieusprawiedliwioną wymogami bezpieczeństwa interesu Skarbu Państwa, degradację. Oddanie bowiem nadzoru nad czynnościami, które nie wchodzą w zakres doświadczenia służbowego organu nadzorczego, nie może być inaczej przez urzędników podporządkowanych odczute, jak dyskwalifikacja pod względem etycznym materjału urzędniczego zajętego w kasach skarbowych, która prócz szkody moralnej kryje niebezpieczeństwo pokrzywdzenia urzędników rach. kasowych, także materjalnie, wskutek otwarcia pola do interpretacji, kto faktycznie jest naczelnikiem kasy skarbowej, przy ewentualnem rozważaniu zasady przyznania do uposażenia dodatków funkcyjnych. Wprowadzenie bowiem czynnika nadzoru wyposażonego w uprawnienia do wydawania zarządzeń służbowych, do dysponowania personelem kasy, do czynnej interwencji w urzędzie nadzorowanym, czuwania nad przestrzeganiem godzin urzędowych i prawidłowego funkcjonowania kasy, wydawania opinji w opisaniach kwalifikacyjnych nietylko młodszych lecz i zwierzchnich urzędników kasy, oraz przez nałożenie obowiązku przeprowadzania samodzielnej rewizji kasy (§ 88, 90 i 91) na wypadek podejrzenia o nadużycie, więc pod każdym pozorem, kwestję tę czyni otwartą, anulując znaczenie faktycznego zwierzchnictwa kasy do roli podwładnego naczelnikowi urzędu skarbowego, urzędnika o charakterze kierownika działu kasowego, urzędu skarbowego.

To obniżenie znaczenia i powagi stanowiska naczelnego w kasie skarbowej nie może pozostać bez wpływu szkodliwego na dyscyplinę wśród podwładnego personelu kasy i na układ wewnętrznych stosunków służbowych. Nietylko bowiem prowadzi ono do intryg i tworzenia się koterji, lecz zagraża lekceważeniem bezpośredniego zwierzchnictwa przez podwładny personel, który świadom jest tego, iż właściwem okiem władzy, instancją odwoławczą i decydującą jest organ nadzorczy. Ze stanowiska interesu Skarbu Państwa uzależnienie w tym stopniu naczelnictwa Kasy od naczelnictwa Urzędu skarbowego również nie może być uważane za korzystne, prowadzi ono bowiem do zupełnej bierności, co przy braku na miejscu czynnika nadzorczego nad urzędem skarbowym, którym to czynnikiem w urządzeniach administracyjnych b. Austrji był Starosta, oddaje pełnię władzy w ręce organu nadzorczego, gdy przy względnem unieza1eżnieniu kasy skarbowej, stanowisko naczelnika kasy przy sprawowaniu agend wymagających nadzoru, stanowiłoby w in-

teresie Skarbu Państwa pewien równoważnik.

Ponadto ustanowienie nadzoru osobistego, z tytułu uznania wyższości hierarchicznej urzędu, byłoby uwłaczające godności urzędników kasowych, gdyż taki nadzór wkraczałby w prywatne życie urzędnika, w jego stosuki osobiste, w życie towarzyskie, wpływająć upokarzająco na swobodę jego przekonań politycznych i pozycję towarzysko-społeczną. Ponieważ tak ustawa o państwowej służbie cywilnej, jak i przepisy rachunkowo-kasowe, wyraźnie normują sposób zachowania się w biurze i poza biurem urzędnika państwowego, a nadto czuwa nad nim opinja publiczna, zaostrzenie nadzoru pozasłużbowego, musi być odczute jako niezasłużone upokorzenie i środek represyjny do zmuszenia urzędnika kasowego do uniżoności, bierności i serwilizmu kastowego.

Ustanowienie kilku instancji kwalifikacyjnych wprowadza w żadnej innej gałęzi służby państwowej nieznany system, co nie może wpływać dodatnio na sprawiedliwy osąd, i wyrobienie sobie pojęcia o faktycznej wartości urzędnika przez władzę, gdyż wobec znanego z doświadczenia tworzenia się koterji za i przeciw przy dwoistości i troistości rozkazodawstwa, każdy czynnik uprawniony do wydawania opinji może mieć inne zdanie, względnie może je w dowolny sposób wyrazić.

W końcu nałożenie na naczelników Urzędów skarbowych obowiązku przeprowadzania niespodziewanej rewizji kasy na wypadek uzasadnionego podejrzenia o nadużycie (§ 91) może prowadzić do nadużycia tego prawa w celu skompromitowania w opinji niewygodnego urzędnika kasowego, i narazić go na uszczerbek czci. Nietylko jednak środek ten może być użyty jako represja, gdyż uzasadnionego powodu dostarczyć może złośliwy podszept, anonim, wreszcie błędnie wysnute wnioski na podstawie pozorów i spostrzeżeń.

Z powyższych powodów, jak i ogólnych przytoczonych przy końcu memorjału, tak w interesie sprawności urzędowania, jak i w interesie zawodu, w poczuciu pełnej świadomości odpowiedzialności i obowiązków urzędnika kasowego, i potrzeby nieuwłaczającej godności służbowej i osobistej kontroli, uprasza Zarząd podpisanego Towarzystwa o spowodowanie rewizji powyższego zarządzenia w następującym kierunku:

1) Uchylenie obowiązku naczelnika Kasy skarbowej uzyskania zgody księgowego na każdoczesne swoje zarządzenie, i pozostawienie przy nim wyłącznie kierownictwa czynnościami kasy, oraz aprobaty pism na zewnątrz (§ 76, 77, 79).

2) Ograniczenie nadzoru (§ 74) do wglądu w księgi biercze i sposobu prowadzenia agend egzekucyjnych (§ 88) oraz do wyrażenia uwag i spostrzeżeń w sprawozdaniu do Izby skarbowej, z wyłączeniem uprawnień do dysponowania personelem kasowym w celu użycia go do akcji egzekucyjnej. Obowiązek porozumienia co do użycia personelu z Urzędów skarbowych przydzielonego na ten czas i cel do Kasy skarbowej, winno być nałożone na naczelnika Kasy skarbowej.

3) Zupełne uchylenie nadzoru nad personelem Kasy tak w biurze jak i poza biurem, tudzież co do przestrzegania godzin urzędowych, uchylenie prawa interwencji bezpośredniej pod jakimkolwiek pozorem (§ 90).

4) Uchylenie postanowienia co do wydawania opinji przez organ nadzorczy w opisaniach kwalifikacyjnych urzędników kasy (§ 91 ust. 1).

5) Postanowienie, iż rewizję Kasy może przeprowadzić organ nadzorczy (§ 91) tylko na podstawie delegacji z Izby skarbowej, na wypadek zaś uzasadnionych podejrzeń o nadużycia, doniesienie organu nadzorczego rozpatrzy Izba skarbowa i uzna o ile one są uzasadnione, wydając odpowiednie zarządzenie.

6) Scentralizowanie nadzoru fachowego wyłącznie w Wydziale III Izby skarbowej i utworzenie stanowisk zawodowych lustratorów Kas skarbowych.

Do uzasadnienia przytoczonego powyżej, dodaje podpisana organizacja zawodowa, że urzędnicy rachunkowo-kasowi w Małopolsce zostali w komplecie przejęci z etatu urzędników podatkowych byłej Austrji, po wieloletniej służbie, w której nabyli doświadczenia zawodowego. Materjał ten zasila kadry urzędnicze w każdej dzielnicy Państwa, dając użyć się w każdej gałęzi służby tak rachunkowo-kasowej jak i referendarskiej i zajmując wszędzie odpowiedzialne stanowiska. W samym okręgu Izby skarbowej lwowskiej posiadającej odpowiedni materjał z wyższem wykształceniem na stanowiska referendarskie, urzędnicy rachunkowo-kasowi wyszli z etatu b. urzędników podatkowych zajmują na 63 stanowisk naczelników urzędów skarbowych $1/4$ posad, prócz stukilkudziesięciu referendarskich. Pochodzący z tego samego statusu urzędnicy kasowi posiadają takie same aplikacje służbowe i mogą być użyci z równym pożytkiem w Urzędzie skarbowym, jak na odwrót, urzędnicy z Urzędów skarbowych w Kasach skarbowych. Dowodzi to wielkiej rutyny i biegłości urzędników rach.-kasowych w Małopolsce, i przemawia przeciw uważaniu ich za mniej wartościowy materjał, nad którym należałoby roztoczyć nadzór, przez czynnik z wyższem wykształceniem szkolnem. Wszyscy niemal urzędnicy rach.-kasowi w Małopolsce są wiekiemi latami służby starsi, posiadają pełne kwalifikacje zawodowe i wykształcenie szkolne wyższe od niższego, w przeważnej części 6 klas gimnazjalnych, zaś pewien odsetek (10%) dawniejszych urzędników kasowych posiada pełne wykształcenie średnie z egzaminem dojrzałości. Stanowiska naczelne osiągnęła większość po 20—30 latach służby. W obecnych warunkach, jak wspomniano powyżej, z powodu niewystarczającej ilości kandydatów z akademickiem wykształceniem na stanowiska referendarskię, posady naczelników Urzędów skarbowych osiągają znacznie rychlej młodsi wiekiem i latami służby urzędnicy, względnie o ile tych brak, również młodsi urzędnicy rach.-kasowi z tego samego etatu, co urzędnicy kasowi, wskutek czego stosunek zawisłości służbowej urzędników kasowych budziłby wśród nich usprawiedliwione rozgoryczenie. Skala nadzoru w § 88, 89, 90, 91 rozporządzenia, budzi słuszny żal urzędników kasowych, iż z tytułu ustanowienia wyższości hierarchicznej stanowiska, na które w zasadzie wymagane jest wyższe wykształcenie szkolne, mimo, iż w praktyce, w całem państwie zaledwie nikły odsetek na stanowiskach tych wykształcenie to posiada, urzędnikom kasowym odmawia się zaufania do ich obowiązkowości, uczciwości służbowej i form przyzwoitego zachowania się. Wyższe wykształcenie szkolne nie może bowiem dawać więcej podstaw do zaufania, jak długoletnia wypróbowana w służbie uczciwość i charakter.

Ponieważ w tych warunkach, zwłaszcza po kilkuletniej samodzielności urzędników kasowych, podporządkowanie hierarchiczne urzędnikom młodszym latami służby, wiekiem, a częstokroć i doświadczeniem służbowem, byłoby dla urzędników kasowych krzywdzące.

Zarząd podpisanej organizacji usilnie uprasza o opracowanie takiej formy zmian, która nie naruszając istoty nadzoru w koniecznych ze względu na dobro służby granicach, równocześnie wykluczałaby obniżenie dotychczasowego znaczenia i powagi urzędnika kasowego.

W końcu nadmienia się, że opinję powyższą podzielają urzędnicy rachunkowo-kasowi zorganizowani w zawodowych Towarzystwach urz. rach.-kasowych w Krakowie, Poznaniu i na Pomorzu, a nadto w Kołach S. U. S. w okręgu innych Izb skarbowych.

Za Zarząd Towarzystwa małopolskich Urzędników rachunkowo-kasowych we Lwowie.

Sekretarz: *Saling.* Prezes: *Maciszewski.*

W sprawie zniesienia zakazu przyjmywania praktykantów do służby kasowej.

Od przeszło dwóch lat obowiązuje zakaz przyjmywania na służbę kasową praktykantów, z powodu czego w zawodzie tym brak zupełnie narybku, który by mógł z czasem zastąpić ubytki spowodowane przez usuwanie się starszych urzędników kasowych na emeryturę, przez śmierć i t. p. Z innych powszechnie znanych powodów, jak brak szkół w niektórych miejscowościach, trudności mieszkaniowych, braku komunikacji t i. p.. urzędnicy starsi mający obowiązki względem rodziny i społeczeństwa skupiają się przeważnie w większych środowiskach, co jest powodem, iż obsada tych Kas skarbowych w takich miejscowościach natrafia na duże trudności, gdyż z materjału starszego czerpać jest niepodobieństwem. Nadto wobec zarządzeń redukcyjnych i naturalnego ubytku urzędników kasowych w Małopolsce, także i w tych większych środowiskach daje się odczuwać brak sił, przeto nietylko względy humanitarne, lecz przedewszystkiem służbowe stoją na przeszkodzie przenoszeniu urzędników kasowych starszych do miejscowości, w których niema odpowiednich dla nich warunków egzystencji.

Przyznać należy, że władze uwzględniając te braki, kierują się przy przenoszeniu urzędników starszych najdalej idącą wyrozumiałością, unikając rujnowania materjalnego ojców rodzin, jednak w niektórych wypadkach nie da się tego uniknąć, gdyż w żaden inny sposób ubytku zastąpić nie można.

W samym tylko okręgu Izby skarbowej lwowskiej ubytek sił w statusie urzędników kasowych wynosi 46 etatów niżej stanu zatwierdzonego, wskutek czego w wielu miejscowościach panują takie stosunki, że Kasy skarbowe obsadzone są bądź zbyt młodym, niedoświadczonym personelem, bądź agendy urzędników kasowych, jak funkcje kasjera, a nawet księgowego spełniają urzędnicy manipulacyjni.

Stan taki jest zatrważający i wymaga natężonego czuwania władzy, gdyż w służbie rach.-kasowej w Kasach skarbowych, prócz obznajomienia się się z przepisami, potrzebne jest doświadczenie, zaradność, wyrobienie życiowe i urobiony charakter, przymioty, które tylko dłuższa służba może rozwinąć, a których dokładna znajomość ze strony władzy u personelu, jest do jej zaufania konieczną. Z powodu przeto tak znacznego ubytku sił i zakazu przyjmywania praktykantów, zdarza się, że w niektórzch kasach funkcje księgowych sprawują młodsi asystenci liczący po kilka lat służby, czego nie podnosi się jako zarzut, co jednak na powagę służby i zawodu, dodatnio wpływać nie może, gdyż odpowiedzialne te stanowiska wymagają odpowiedniego wieku, który powinien pozostawać w pewnej proporcji do wieku i lat służby naczelnika, zaś stopień służbowy odpowiadać znaczeniu stanowiska. Braki te świadczą aż nazbyt dobitnie przeciw opinji, iż w służbie kasowej pozostaje nadmiar sił. Pod względem liczebności, obsada Kas skarbowych w Małopolsce, zwłaszcza w okręgu Izby skarbowej lwowskiej jest przerażająco niska. Cały szereg Kas obsadzony jest

trzema urzędnikami, tak, iż w razie wypadku choroby jednego z nich, dwaj pozostali stają się prawdziwymi niewolnikami obowiązku, gdyż nikt ich zastąpić nie może, i okazuje się potrzeba delegowania substytuta, narażająca Skarb Państwa na znaczniejsze koszta w ciągu krótkszego okresu czasu, jak przewidziany w budżecie etat przez cały rok.

Postanowione wcielenie księgowości i egzekucji do Kas skarbowych również braków tych nie usunie, gdyż przeważnie przydzielony zostanie personel kancelaryjny, w końcu personel rachunkowy zajęty księgowością nie może bez szkody dla tego działu służby być użyty do czynności kasowych, oraz wymagać będzie również dłuższego zaznajamiania się z przepisami.

W przeważającej liczbie są to również urzędnicy starsi, których pewien procent ubywa co roku na emeryturę i również musi być przez przyrost młodych sił uzupełniany.

Jeżeli się uwzględni, że w najkrótszym przeciągu czasu, sądząc z wieku i lat służby urzędników małopolskich w Kasach skarbowych, zwłaszcza na wypadek uskutecznionego wcielenia księgowości i egzekucji, bardzo znaczna ilość urzędników kasowych przejdzie na emeryturę, można sobie przedstawić, że stan personalny w Kasach skarbowych w Małopolsce będzie wprost katastrofalny.

Jedynym środkiem zaradczym byłoby zadecydować już obecnie o zniesieniu zakazu przyjmywania praktykantów na służbę kasową i o wyrównaniu stanu faktycznego przyrostem, do wysokości zatwierdzonego preliminarza.

St. M.

Z ruchu organizacji

urzędników rachunkowo-kasowych w Państwie.

Onegdaj podaliśmy wiadomość, że S. U. S. na plenarnem posiedzeniu Centralnego Zarządu 28 października b. r., które odbyło się z udziałem przedstawicieli organizacji urzędników rachunkowych kasowych z Małopolski i z Wielkopolski uchwaliła utworzyć Sekcję dla działu służby kasowej w S. U. S., oraz rozpatrzyć postulaty organizacji terytorjalnych urzędników rachunkowo-kasowych.

Potwierdzenie podanej wiadomości znajdujemy w Nr. 11 „Czasopisma Skarbowego" oficjalnego organu S. U. S. w sprawozdaniu z posiedzenia Zarządu S. U. S., w którem między innemi sprawami znajduje się ustęp o najaktualniejszej obecnie dla nas kwestji.

„W końcu omówiono sprawę ustosunkowania się do postulatów urzędników działu kasowego, a zwłaszcza do postulatów w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 czerwca 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 66), oraz w sprawie zmiany tytułów służbowych dla urzędników II kategorji. Plenum Zarządu postanowiło przystąpić do utworzenia w swem łonie specjalnej Sekcji urzędników działu służby kasowej, która łącznie z delegatami organizacji na Małopolskę i Wielkopolskę, zajmie się sprawą zmiany powyższego rozporządzenia i w imieniu Zarządu S. U. S. opracuje odpowiedni memorjał. Odnośnie do zmiany tytułów uchwalono poprzeć petycję Towarzystwa urzędników kasowych".

Po powzięciu tych uchwał, obecni na posiedzeniu delegaci Towarzystwa urzędników rach. kasowych, grupa kasowa, zgłosili oświadczenie przystąpienia w imieniu swych członków do S. U. S."

Doniosłości tej uchwały Centralnego Zarządu S. U. S. nie potrzeba podnosić, ani uwypuklać. Jest ona pomostem rzuconym między najwpływowszą organizacją skarbowców a terytorjalnymi organizacjami skarbowych urzędników rachunkowo-kasowych, który wiedzie do ściślejszego zespolenia, dając mniejszym organizacjom oparcie o wyższy autorytet. Z drugiej strony nakłada ona obowiązek solidarnego popierania tak moralnie, jak i materjalnie usiłowań Centralnego Zarządu, o czem członkowie organizacji terytorjalnych, przez regularne wpłacanie wkładek pamiętać powinni.

Ze względu na ważność spraw będących przedmiotem postulatów urzędników kasowych, utworzenie Sekcji dla działu służby kasowej, jest zdobyczą terytorjalnych organizacji pierwszorzędnego znaczenia, daje ona bowiem możność bezpośredniego przedstawiania spraw żywem słowem, a nadto stykania się bezpośrednio z czynnikami mającymi wpływ na ich kształtowanie się, wskutek czego tak obrona słusznych postulatów, jak i orjentacja powołanych czynników w ich dodatnich i ujemnych skutkach zostanie znacznie ułatwioną. Przez powyższą uchwałę, Centr. Zarząd S. U. S. pozyskał wśród urzędników rachunkowo-kasowych więcej oddanych członków, niżby ich mogła pozyskać najwytrwalsza agitacja organizacyjna.

St. M.

Z Nowym Rokiem!

Niech ten Rok Nowy, jako zbawcze słońce,
Wzmocni w nas ducha i porwie do czynu,
Byśmy w jedności, jak złączone końce
Stanęli w pracy nie żądni wawrzynu.
Lecz w cel nasz jeden wspólny zapatrzeni,
Byśmy jak bracia, razem szli złączeni.

Niech ten Rok Nowy da hasło do zgody
Tym, którzy zeszli w waśni na manowce,
Niechaj powrócą do dawnej zagrody,
Jako zbłąkane na pustyni owce,
A pasterz, chociaż mu uszły bezkarnie,
Znów je do serca swojego przygarnie.

Niech ten Rok Nowy da nam sił do pracy,
Byśmy wytrwali w spólnej naszej doli,
Pokażmy, żeśmy ofiarni Rodacy!
Chociaż niejedno nas gnębi i boli,
To kiedyś może za trudu ofiary,
Nad nami wdzięczne schylą się sztandary.

Stanisław Smetana
Żółkiew

Kronika.

Zmiana adresu. Przypomina się, że listy do prezesa Towarzystwa małopolskich Urzędników rachunkowo-kasowych Stanisława Maciszewskiego, należy adresować, Lwów, ul. Kościuszki L. 9 — Kasa Skarbowa „A" lub do prywatnego mieszkania ul. Rutowskiego L. 16. Pod tym samym adresem należy przesyłać pisma do Redakcji *Głosu Urzędniczego* adresowane na ręce kierownika pisma.

Przeniesieni z obrębu Izby Skarbowej we Lwowie do okręgu Wydziału Skarbowego na Górnym Śląsku:

Staszyński Stanisław, naczelnik Kasy Skarbowej w VIII st. sł. z Jaworowa, Sieniewicz Jan, zarządca podatk. w IX st. sł. z Kasy Skarbowej w Samborze, Michniak Józef, zarządca podat. z Kasy Skarbowej w Krośnie, Kokoszyński Karol, kontroler z Oddziału rach. Izby skarbowej lwowskiej.

Wstrzymanie redukcji. Jak się dowiadujemy z najmiarodajniejszych źródeł, zarządzona przed dwoma miesiącami redukcja skarbowych funkcjonarjuszy państwowych, została rozporządzeniem ministerjalnem wstrzymana.

Dalsze odroczenie stabilizacji. Po dwukrotnem przedłużeniu ostatecznego terminu stabilizacji funkcjonarjuszy państwowych, który upłynął z końcem roku kalendarzowego 1927, wobec niedotrzymania terminu stabilizacji i przewlekających się prac z nią związanych, nastąpi dalsze przedłużenie terminu, jak donosi prasa codzienna i urzędnicza, na kilka miesięcy. Przypuszczać należy, że termin ten nie przesunie się poza okres roku budżetowego.

Wnioski nominacyjne. Jak w lipcu ub. roku, tak i w terminie styczniowym wszystkie niemal wolne etaty kasowe zostały przyznane kolegom z urzędów skarbowych, z których wielu po dwudziestu kilku latach służby pozostawało dotąd w IX st. służbowym. Na decyzję w tym względzie wpłynęła lista starszeństwa służbowego. Ponieważ poprzednio awansowali urzędnicy kasowi w miarę opróżnionych stanowisk w podetacie kasowym, gdzie stale opróżniały się posady, konjunktura dla urzędników zajętych w kasach była pomyślniejsza. Przy obecnie stosowanym systemie, można wyrazić obawę, czy na odpowiedzialne stanowiska w kasach skarbowych, wkrótce znajdą się kandydaci, skoro odpowiedzialność ta nie znajduje ekwiwalentu w awansie przywiązanym do stanowiska, ani w dodatkach za kierownictwo.

Niższy niż dotąd kredyt na remuneracje dla urzędników kasowych, wpłynął na obniżenie skali przyznawanych dotąd remuneracji urzędnikom kasowym. Gdy w I półroczu kredyt ten wynosił przeciętnie po 60 zł na głowę, w II półroczu wynosił tylko 40 zł. Po uwzględnieniu pewnych różnic stanowisk i stopni służbowych, skala remuneracji przyznanych nie mogła być wydatniejszą.

Warunki pracy. Pod tym tytułem ukazała się praca p. Ludwika Landaua w odbitce ze statystyki Pracy wydawanej przez Główny Urząd Statystyczny Rzplitej Polskiej, a nadesłanej łaskawie naszej redakcji przez Główny Urząd Statystyczny w Warszawie.

Źródłowa praca p. Ludwika Landaua o uposażeniach urzędników państwowych w Niemczech, Austrji, Czechosłowacji obejmująca 38 stronic in quarto wielkiego formatu, pozwala zaznajomić się z systemami uposażeń w sąsiednich państwach i porównać je z systemem uposażeń polskich. Ze względu na jej wysoką wartość i interesujący ogół urzędników materjał, nie omieszkamy w streszczeniu zapoznać czytelników z jej treścią, ogłaszając kolejno dane co do uposażeń w Czechosłowacji i Austrji, oraz końcowe zestawienie i porównanie płac urzędniczych w tych trzech państwach, z polskimi.

Kalendarz Skarbowy na 1928 r. stanowiący jedyny w Polsce zbiór podręcznych wiadomości interesujących wszystkich mających jakąkolwiek styczność ze skarbowością, ukaże się nakładem Stowarzyszenia Urzędników Skarbowych w Warszawie. Cena egzempl. 4 zł, dla Urzędników skarbowych 3 zł. Nabywać można w wszystkich księgarniach. Zamówienia powyżej 10 egz. przyjmuje i dostarcza Sekretarjat S. U. S. Warszawa ul. Orla L. 8. Członkowie naszego Towarzystwa będą mogli go nabywać w Zarządzie Towarzystwa Lwów, plac Cłowy L. 1.

Odpowiedzi Redakcji.

Sekcja Kraków. W żądanej sprawie odpowiemy po uzyskaniu dat statystycznych, których obecnie z powodu nawału zajęć w urzędach uzyskać w tak krótkim czasie nie mogliśmy.

Kol. Konieczny Jaworów. W sprawie, o której Pan zapytuje narazie nie możemy udzielić żadnych informacji z powodu tajemnicy urzędowej.

Pan Naczelnik Kasy w Wierzbniku. Dziękujemy za poparcie. Pismo za czas od 1 lipca b. r. zostanie wysłane. Upraszamy o zawiadomienie ile numerów.

Pan Naczelnik Kasy w Chodzieżu. Reklamowane numery za listopad i grudzień wysłane. Upraszamy o dalsze poparcie.

Uposażenia urzędnicze w Niemczech.

Uposażenie składa się: *a)* z pensji zasadniczej, *b)* dodatku według miejscowości, *c)* dodatku na dzieci i na żonę, *d)* dodatku drożyźnianego.

Pensja zasadnicza określa się według grupy uposażenia i „stopnia czasu służbu". Czas służby liczy się od dnia zajęcia stanowiska etatowego, przyczem ustawa zastrzega, że czas służby w charakterze djetarjusza niepowinien trwać dłużej niż 5 lat, dla wojskowych niż 4 lata, dla przyjętych przed I. IV. 1922 pracownic poczty, telegrafu, telefonu i kancelistek niż 8 lat. Przy rozpoczęciu służby urzędnik otrzymuje uposażenie, przewidziane dla pierwszego sto-

pnia, a następnie co dwa lata przesuwa się do następnych stopni aż do osiągnięcia najwyższego uposażenia w danej grupie. Przy awansie otrzymuje urzędnik najbliższe wyższe od dotychczasowego uposażenie, przyczem zmniejszenie zaliczonego czasu służby nie może przekroczyć 4 lat w jednym wypadku — (przy przejściu z grupy XII do XIII) — 6 lat. Przesunięcia do następnych stopni czasu służby następują tylko w niższych grupach uposażenia, podczas gdy pensje wyższych urzędników są stałe i od czasu służby nie zależą, pozatem przepisy o przesunięciach nie dotyczą urzędników biura Prezydenta i Kanclerza Rzeszy, których stopnie oznaczają swobodnie ci ostatni.

Uposażenia dzielą się na dwie zasadnicze kategorje, uposażenia rosnące A) (aufsteingende Gehälter) i jednolite B) (Einzelgehälter). Pierwszych jest XIII grup, drugich 7. W grupie uposażeń rosnących, I do V włącznie przeznaczone są dla niższych funkcjonarjuszy. Podział stanowisk cywilnych odpowiada szarzom wojskowych do starszego sierżanta, względnie podporucznika w ciągu pierwszych 4 lat. Grupy uposażeń urzędniczych zaczynają się od IV. W tej grupie znajdują się asystenci kancelaryjni, ruchu, kolejowi, pocztowi, celni. Grupa uposażenia odpowiada grupie uposażeń starszych woźnych ministerjalnych, starszych listonoszy, nadkonduktorów, palaczy w lokomotywie, w wojskowości zaś sierżantowi. W grupie V uposażeń, znajdują się, asystenci kancelaryjni ministerjalni, administracyjni, kolejowi, pocztowi, celni, podatkowi, skarbowi, sekretarze kancelaryjni, egzekutorzy podatkowi, kierownicy pociągów. Grupa ta odpowiada uposażeniu starszych laborantów, starszych palaczy w lokomotywie, z niższych funkcjonarjuszy, w wojskowości zaś starszemu sierżantowi, podporucznikowi w ciągu pierwszych 4 lat. Grupa VI uposażeń, w której znajdują się urzędnicy, jak sekretarz kancelaryjny, ministerjalny, sekretarz, registrator, leśniczy, technik kolejowy równa się uposażeniu podporucznika po upływie 4 lat służby.

Grupa VII, starszy sekretarz, starszy registrator, leśniczy okręgowy, poczmistrz, sekretarz konsularny, tłumacz poselstwa równają się grupie uposażeń porucznika w ciągu 4 lat służby, grupa VIII inspektor, registrator ministerjalny, pocztmistrz, kierownik większego urzędu, kartograf, topograf, inżynier kolejowy uposażeniu porucznika po upływie 4 lat.

W grupie IX uposażenie urzędników jak: starszy inspektor, starszy registrator ministerjalny, starszy pocztmistrz, nadinżynier kolejowy etc. odpowiada uposażeniu kapitana w ciągu pierwszych 2 lat. W grupie X radca rządowy, kierownik biura (Amtmann) administracyjny, kolejowy itd., dyrektor kancelarji, nadleśniczy, równają się uposażeniem kapitanowi po upływie 2 lat.

W XI radca rządowy o ile nie w grupie X, dyrektor pocztowy, podatkowy kierownik leśnictwa, radca legacyjny poselstwa drugiej klasy, konsul pierwszej klasy, w wojskowości, major, kapitan korwety. W XII starszy radca rządowy, radca legacyjny pierwszej klasy, konsul pierwszej klasy, w wojskowości, podpułkownik, kapitan korwety. W XIII radca ministerjalny, prezydent Dyrekcji pocztowej mniejszej, Dyrektor Wydziału w większej Dyrekcji pocztowej, w wyższym urzędzie kolejowym chargé d'affaires, konsul generalny, poseł drugiej klasy, radca ambasady, w wojskowości pułkownik, kapitan morski.

W grupie uposażeń „B" pensji jednolitych: B I Prezydent większej Dyrekcji pocztowej, wyższego urzędu kolejowego w wojsku pułkownik, kapitan morski. B 2. Prezydent jednej z głównych dyrekcji pocztowych, jednego z większych urzędów kolejowych etc. w wojskowości, generał-major kontradmirał B. 3. Dyrektor ministerjalny w najwyższych urzędach, w wojsku generał-major kontradmirał. B. 4. Kierownik Biura Prezydenta Rzeszy komisarz dla okupowanych terenów, ambasador, w wojsku generał-porucznik, wiceadmirał, B. 5. Sekretarz stanu, prezydent Izby Obrachunkowej etc. generał, admirał. B. 6. Minister Rzeszy. B. 7. Kanclerz Rzeszy.

Wysokość pensji rocznych w mk. jest następująca:

Grupa uposażenia	Początkowa pensja zasadnicza	Ilość następnych stopni czasu służby	Sumy wzrostu	Najwyższa pensja zasadnicza
A I	804	8	I raz 36, II raz 24, III i IV raz 36, V - VII raz 60, VIII raz 48 =	1.164
A II	876	8	I i II raz 36, III - VI raz 60. VII raz 48, VIII raz 36 =	1.272
A III	960	8	I - V razy 60, VI raz 48, VII - VIII raz 36 =	1.380
A IV	1.104	8	I - IV razy 72, V raz 36, VI - VIII raz 48 =	1.572
A V	1.296	8	I raz 84, II - V raz 72. VI raz 48, VII raz 60, VIII raz 48 =	1.824
A VI	1.596	8	I - IV raz 108, V raz 96, VI - VIII raz 84 =	2.376
A VII	2.100	8	I-III razy 120, IV raz 180, V-VIII raz 120 =	3.120
A VIII	2.400	7	I-II razy 180, III raz 120, IV - VII razy 180 =	3.600
A IX	2.820	7	I - VI razy 180, VII raz 240 =	4.140
A X	3.600	7	I raz 300, II - VI raz 240, VII raz 300 =	5.400
A XI	4.200	7	I - VII razy 300 =	6.300
A XII	4.860	6	I-III razy 360, IV-VI razy 420 =	7.200
A XIII	6.300	4	I i II raz 900, III raz 600, IV raz 900 =	9.600
B. 1	10.500	—		10,500
B. 2	12.000	—		12.000
B. 3	13.500			13.500
B. 4	14.400			14.400
B. 5	18.000			18.000
B. 6	27.000			27.000
B. 7	30.000			30.000

Na podstawie uchwały budżetowej do pensji zasadniczej dolicza się dodatek wynoszący $12^{1}/_{2}\%$ pensji dla grup A I—VI, 10% zaś dla wyższych grup, a więc A VII do XIII i wszystkich stałych pensji, stale od roku 1924.

Urzędnicy nadetatowi (kandydaci) cywilni pobierają odsetki początkowej pensji zasadniczej tej grupy, w której byłby mianowany urzędnik, w razie normalnego przebiegu służby, a to: w pierwszym i drugim roku 95%, w trzecim 98%, w czwartym i piątym 100%.

Również do tych pensji doliczane są dodatki 12.5% względnie 10%, jak dla urzędników etatowych.

Dodatek według miejscowości. (Ortszuschlag) nosi obecnie charakter mieszkaniowego. Podzielony on jest na 5 klas wedle wykazu miejscowości. Wysokość jego zależy poza klasą miejscowości od pensji zasadniczej, bez 12·5% względnie 10%. Zalicza się go do emerytury wedle klasy B, pozatem ma znaczenie dodatku drożyźnianego.

Roczna suma dodatku przy pensji zasadniczej:

Klasa miejsc.	Do 948 mk. VII	Ponad 948 do 1380, VI	Ponad 1380 do 2376, V	Ponad 2376 do 4140 mk., IV	Ponad 4140 do 7200 mk., III	Ponad 7200 mk. do 12000, II	Ponad 12000 mk.., I
Szereg km.	336	528	720	960	1320	1680	2100
A.	288	444	612	840	1140	1440	1800
B.	240	372	504	660	900	1200	1500
C.	180	288	396	540	720	900	1140
D.	132	216	288	396	540	600	840

Urzędnicy A. V w stopniu I i II otrzymują dodatek według klasy taryfowej V. Urzędniczka zamężna według miejscowości tylko w wysokości połowy odpowiedniej sumy, nadetatowi w tej wysokości co etatowi, jeżeli otrzymują pensję zasadniczą, jak gdyby byli etatowymi.

Dodatek na dzieci i dodatek na żonę otrzymują wszyscy urzędnicy w jednakowej wysokości. Dodatek na dzieci prawe i legitymowane, przybrane lub utrzymywane przez urzędnika, nieprawe i pasierbów do 21 lat. Jednak od 16 roku życia dodatek wypłacany jest tylko wtedy, jeżeli dziecko z powodu uczęszczania do szkoły lub choroby niezdolne jest do zarobkowania i niema własnego dochodu, który by przekraczał sumę dodatku na dziecko (z odpowiednim dodatkiem drożyźnianym). Jeżeli dochód własny dziecka przekracza tę sumę, nie dosięgając jednak podwójnej, wypłaca się tylko połowę. Wynosi do ukończenia 6 lat 16 mk., do 14 lat 18 mk., następnie 20 mk. miesięcznie. Dodatek na żonę, prócz żonatych otrzymują wdowcy, jeżeli utrzymują dziecko, na które należy się dodatek. Wynosi 10 mk. miesięcznie.

Dodatki drożyźniane określa każda ustawa budżetowa.

Obecnie charakter ten mają miejscowe dodatki szczególne (örtliche Sonderzuschläge). Dodatek ten przyznawany jest w wysokości 2%, 4%, 5%, 10% i 15% np. w Berlinie 5%, w Koblencji 10%. Odsetek ten obliczany jest od wszystkich poprzednich części składowych uposażenia pensji zasadniczej wraz z dodatkiem, według miejscowości, dodatków na dzieci i na żonę.

Uposażenie urzędników w służbie przygotowawczej nazywa się „odwołalne zasiłki na utrzymanie". Ustala je władza przełożona. Wynosi ono w pierwszym roku służby przygotowawczej 45% uposażenia początkowego odpowiedniej grupy, nie wyższej jednak niż VII, w drugim roku 50%, w trzecim 55%. Ponadto mogą otrzymywać dodatki na żonę i dzieci w jednej wysokości oraz odpowiedni odsetek jako miejscowy dodatek szczególny.

Na podstawie specjalnych przepisów wypłacane są nadto „jednorazowe zasiłki". W roku 1925 zostały one wypłacone w wysokości 20—25% uposażenia miesięcznego.

W porównaniu z uposażeniami urzędników w Polsce, po uwzględnieniu różnicy wskaźników drożyźnianych między Niemcami a Polską w kosztach żywności, (w Polsce znacznie niższych) uposażenia w Niemczech mają naogół wartość wyższą o 45—50% dla urzędników cywilnych, dla wojska 20—35%. Pod względem nominalnej wartości, uposażenie urzędnicze w Niemczech jest wyższe przeciętnie o 100—110% niż w Polsce[1]).

Dyżury nocne.

Z jednej z wielkich Kas skarbowych w mieście wojewódzkiem otrzymujemy następujące pismo:

Nie obce są liczne okólniki Izby skarbowej, zarządzające dyżury nocne woźnych, a następnie kontrolę tych dyżurów przez urzędników kasowych.

Ponieważ tutejszy naczelnik sprawę tę traktuje bardzo rygorystycznie, tak, że ten ciężar kontroli przechodzi nasze siły, śmiemy odnieść się z prośbą o poruszenie tego problemu w naszem piśmie, by przedstawić Władzom, że nocna kontrola nie da się pogodzić zupełnie z rodzajem naszej służby.

Czy jest bowiem możliwą rzeczą, by urzędnik kasowy po nieprzespanej należy-

[1]) Powyższe daty czerpiemy z nadesłanej nam odbitki z statystyki pracy, wydawanej przez Główny Urząd Statystyczny Rzplitej Polskiej. R. 1927, Rocznik VI, zeszyt 3 i 4 opracowanej p. t.: „Warunki pracy" przez p. Ludwika Landaua.

cie nocy z powodu przeprowadzonej kontroli, mógł na drugi dzień spełniać czynności rachunkowe, wymagające jak największej przytomności umysłu. Czyż kasjer po nieprzespanej nocy może się nie omylić w rachowaniu pieniędzy na swoją niekorzyść? Czy może się on uchronić przed nieprzyjęciem falsyfikatów, których nie dziesiątki, ale obecnie już setki w naszem mieście krążą.

Jesteśmy tylko i jeszcze raz tylko ludźmi, i to przeważnie starszymi.

Każdy z nas mieszka daleko od siedziby kasy. Ileż czasu potrzebuje w porze nocnej człowiek 60-letni na przejście ze swego domu do lokalu kasowego?

Ileż chorób i ich następstw grozi nam właśnie z powodu tej nocnej kontroli.

Nie od rzeczy także będzie podnieść, że każdy z nas ludzi starszych narażony jest w porze nocnej na różne niebezpieczeństwa ze strony podmiejskich apaszy.

Prawda, że i inni urzędnicy mają nocną służbę, ale za nią są osobno wynagradzani.

Dlaczego tylko my — parjasi — za służbę nocną, jaką jest bezsprzecznie kontrola nocna — nie mamy żadnego wynagrodzenia.

Urzędnicy innych dykasterji po nocnej służbie mają 24 godzin wolnych. Takie samo udogodnienie mają i woźni kasowi. Tylko urzędnik kasowy musi po nieprzespanej nocy jawić się rano o 8-mej w biurze, by urzędować 12-naście i więcej godzin.

Nie trzeba bowiem zapominać, że godziny urzędowe w Kasach skarbowych kończą się codziennie z reguły o 6-tej, 7-mej i 8-mej wieczorem, a czasami i późną nocą, tak, że faktycznie licząc z kontrolą nocną, jest urzędnik kasowy 24 godzin w służbie nieprzerwanie.

Nie opisujemy tu tych wszystkich bolączek, spowodowanych tymi zarządzeniami Izby skarbowej, która spełnia w tym wypadku tylko nakaz Ministerstwa, gdyż są one aż nadto dobrze znane, tylko prosimy, by Towarzystwo podjęło akcję, celem uchylenia tych kontroli nocnych, albo też o wyjednanie należytego wynagradzania za nie, przy równoczesnem uwalnianiu po takiej służbie tych urzędników od pracy na 24 godzin.

Podpisy.

ST. M.

Referat

o zmianach reorganizacyjnych w Kasach skarbowych.

(Dokończenie).

Rewizja Kas i lustracja ich są wystarczającym probierzem ich funkcjonowania i uczciwości, a przepisy kasowe co do wydalania się z miejsca służbowego, oraz ogólne w ustawie o służbie cywilnej bardzo skrupulatnie określają, jak ma się zachować urzędnik w biurze i poza biurem.

Prawo interwencji w razie zażaleń publiczności na nieprawidłowe działanie Kasy i pilnowania personelu Kasy czy przestrzega godzin urzędowych nadane naczelnikowi Urzędu Skarbowego, ten brak zaufania do uczciwości naczelników Kas potwierdza, i w sposób niedwuznaczny obniża powagę ich stanowiska i znaczenie tak wobec personelu, jak i publiczności.

Ze względu przeto na to minimum zaufania — jakie do uczciwości urzędników zwierzchnich Kasy — Władza wyższa mieć powinna i na zachowanie przynajmniej pozorów powagi stanowiska zwierzchnich urzędników Kasy, należy dążyć do zupełnego uchylenia postanowień tego paragrafu, zwłaszcza, iż niema on związku z celowością wprowadzeniu nadzoru nad agendami przydzielonymi Kasie, które nadzór ten miały uzasadniać.

Również należy dążyć do uchylenia w całości postanowień § 91 rozporządzenia, uprawniających naczelnika Urzędu Skarbowego pod. i opłat skarb. do wydawania opinji swojej w opisaniach urzędników Kasy (ustęp 1). Spostrzeżenia co do akcji egzekucyjnej co do wykonywania jej przez urzędników kasowych i sposobu prowadzenia ksiąg bierczych, mógłby naczelnik Urzędu Skarbowego przedstawiać w sprawozdaniach do Izby Skarbowej, zaś organ zawodowy nadzorujący, wyda odpowiednie zarządzenia. Po za tymi czynnościami pozostanie w Kasach 60% agend, za które odpowiadają wyłącznie zwierzchni urzędnicy Kasy i których godności urzędowej ubliżałby nadzór niefachowy, względnie wyrażanie opinji o ich wiadomościach fachowych, znajomości ustaw, zdolnościach do kierownictwa i t. d. Nadto urzędnika kasowego kwalifikuje już zbyt wiele przełożonych, a zawsze tylko opinja bezpośrednich przełożonych jest miarodajną. O ile zaś chodzi o urzędników zwierzchnich Kasy, winni oni być kwalifikowani również tylko przez organ fachowy nadzorczy, jak dotąd przez Izbę Skarbową, spostrzeżenia bowiem o zachowaniu się urzędników w biurze i po za biurem nie dają dość wystarczających podstaw do wydawania opinji ciążącej na losach urzędnika może ona być błędną, stronniczą, podyktowaną przez lekceważenie i t. p.

Doświadczenia poczynione na obniżeniu 113 kwalifikacji urzędników rachunkowych w Małopolsce kasowych przydzielonych do Urzędów Skarbowych w r. 1924, które na zarządzenie Ministerstwa Skarbu weryfikowano ponownie, przemawiają przeciw oddawaniu prawa wydawania opinji o urzędnikach innego działu służby w ręce czynników niefachowych.

Postanowienia te jako również niewynikające z potrzeby nadzoru nad agendami przydzielonymi do Kas skarbowych, narażające zaś cały stan urzędników rachunkowo-kasowych w Kasach skarbowych na przykre następstwa nietylko służbowej zawisłości, lecz i osobistej od opinji czynników niezawodowych, winny być w całości uchylone.

W końcu § 91 nakłada na naczelników Urzędów Skarbowych obowiązek: „W wypadkach uzasadnionych podejrzeń o nadużycie w Kasie, naczelnik Urzędu Skarbowego powinien samodzielnie przeprowadzić niespodziewaną rewizję Kasy i o powodach tejże rewizji, oraz o jej wyniku donieść Izbie Skarbowej“.

Postanowienia tego paragrafu przez swoją stylizację narażają zwierzchnich urzędników Kasy przy każdej niespodziane rewizji Kasy, na podejrzenia nietylko ze strony szerszych sfer urzędniczych w danej miejscowości, ale przedewszystkiem ze strony własnego personelu, że w Kasie zostały popełnione nadużycia, a nadto pod każdym pozorem dają prawo przeprowadzania rewizji bez delegacji, którą dotąd każdy organ delegowany winien był się legitymować.

Ponieważ określenie „uzasadnione podejrzenia“ przedstawia temat do rozległej interpretacji i oddaje w ręce złośliwych postronnych elementów, jakie zawsze i wszędzie istnieją, instrument do załatwiania porachunków lokalnych, postanowienia te przedstawiają dla urzędników kasowych niebezpieczeństwo popadania w ciągłe podejrzenia. Bowiem powodu do uzasadnionych podejrzeń dostarczyć może anonim, plotki miejscowe, tryb życia urzędnika kasowego, stosunki lokalne i t. p. W każdym wypadku wobec opinji publicznej cześć urzędnika kasowego może ucierpieć, przeto należy dążyć do uzyskania zmiany tego ustępu w ten sposób:

„W wypadkach uzasadnionych podejrzeń o nadużycia w Kasie, naczelnik Urzędu Skarbowego obowiązany jest donieść o nich Izbie Skarbowej“.

* *

W konkluzji musi się zaznaczyć, że urzędnicy kasowi są świadomi tego, iż charakter ich zawodu nakłada na Władze obowiązek czuwania nad nim, oraz że uczciwość urzędnika nie powinna obawiać się żadnego chociażby najsurowszego nadzoru. Z drugiej jednak strony zbytnie obstawienie organami nadzorującymi, podaje wszelkie zaufanie w wątpliwość i jest szkodliwe tak dla interesu służby, jak i w opinji publicznej, u której może urobić się przekonanie, iż materjał urzędniczy w kasach skarbowych bądź nie zasługuje nawet na minimnm zaufania, bądź że pod względem zachowania się w biurze i po za biurem pozostawia tyle do życzenia, iż koniecznem jest ustanowienie nad nim nadzoru innego urzędu, wkońcu że nawet zwierzchnicy tej instytucji nie cieszą się na tyle zaufaniem Władzy, by sprawozdaniom ich dawano wiarę.

W takim razie wypadałoby zastanowić się czy wogóle zwierzchni urzędnicy Kas skarbowych są potrzebni do czego innego, jak ponoszenia skutków najcięższych warunków służbowych z wszystkich gałęzi służby, oraz czy nie należałoby im odjąć odpowiedzialności również za skarbiec, klucze zaś po ukończeniu urzędowania powierzać faktycznemu zwierzchnikowi?

Warunki jakieby wytworzyły się przez wprowadzenie w życie tego rozporządzenia bez modyfikacji najdrażliwszych postanowień zalecają organizacjom urzędników kasowych już dziś zastanawiać się, czy na wypadek nieuwzględnienia argumentów uzasadniających konieczność uchylenia i modyfikacji tych postanowień, nie należałoby żądać powrotu do systemu zcentralizowania wszelkich Władz, w ręku Władzy politycznej co zresztą przewiduje plan reorganizacji p. Bobrzyńskiego. Miejmy nadzieję, że jednak głos urzędników rachunkowo-kasowych nie przebrzmi na próżno i że do tej ostateczności zwalczanej przez organizacje Urzędników skarbowych I kategorji także nie dojdzie, bo słuszne postulaty nasze znajdą uwzględnienie, które uchyli konieczność chwytania się tej ostatniej deski ratunku.

Z ostatniej chwili.

Sprawa podwyżki poborów urzędniczych od 1 stycznia 1928 nie została dotąd zadecydowana. Prasa codzienna przewiduje załatwienie tej sprawy w najbliższych dniach.

Awanse. Do chwili oddania numeru pod prasę awanse styczniowe 1928 nie zostały podane do wiadomości. Nazwiska mianowanych zamieścimy w następnym numerze pisma.

Osobiste. Kol. Stanisław Staszyński naczelnik Kasy Skarbowej w Jaworowie, prosi nas o zaznaczenie, że został przeniesiony na stanowisko Naczelnika Kasy Skarbowej do dyspozycji Wydziału Skarbowego na Górnym Śląsku.

Wkładki od 1 stycznia 1928 wynoszą w myśl uchwały Nadzw. W. Zgromadzenia z 9 października 1927 1 zł 70 groszy, z powodu przystąpienia do S. U. S. w Warszawie.

Z DRUKARNI KAROLA DOROSZYŃSKIEGO WE LWOWIE, UL. OSSOLIŃSKICH 15. — TELEFON Nr. 46-35.